

Mikus Stačis

Siguldas Valsts ģimnāzijas JDK "Vizbulīte"

Vadītāja Indra Ozoliņa

“Ceļā uz Laimas dārzu”

2024. gada septembrī aizgāju uz savu pirmo mēģinājumu deju kolektīvā “Vizbulīte” pie Indras Ozoliņas. Lai arī vecāki jau agrāk bija mudinājuši apmeklēt tautiskās dejas, es nekad nepiekritu. Tā kā līdz šim nebiju dejojis, sākumā bija grūtības ar soļiem un ritmu. Mājās ik pa laikam mēģināju kādus no soļiem, lai tiktu līdzī. Kolektīvā mani uzņēma kā savējo un es ātri spēju iejusties.

2025. gada pavasarī nodejoju skatē visas izlozētās kolektīva dejas. Lai gan tajā laikā biju apslimis un man vajadzēja palikt mājās un veseloties, man bija jāpiedalās, jo es nevarēju pievilt kolektīvu. Atceros kā pēc pēdējās dejas “Druvā bites dzied” kakls bija pavisam sauss, dejuju caur sāpēm, bet izturēju līdz galam. Kad uzzinājām, ka ieguvām augstāko pakāpi, sajutu atvieglojumu, prieku un lepnumu, ka esmu vienā no labākajiem kolektīviem Latvijā.

Drīz pēc tam atklājās, ka man ir audzējs, un tas bija steidzami jāoperē. Ziņa bija šoks un bija sāpīgi to pieņemt, bet zināju, ka viss būs labi. Slimnīcā mani katru dienu apciemoja vecāki, atbrauca arī tuvākie radi un draugi, virtuālos sveicienus sūtīja arī deju kolektīvs un vadītāja. Pavadiju daudz laika ar savām domām. Kad pēc operācijas, ārsti pateica, ka Deju svētkos uz lielā laukuma es tomēr nevarēšu dejot, es nodomāju, ka braukšu līdzī kolektīvam, vismaz gājienā varēšu iet un būt kopā ar draugiem. Dažas dienas pēc operācijas, vēl esot slimnīcā, man radās ideja, ka es varētu filmēt dokumentālo filmu par savu kolektīvu Dziesmu un deju svētkos. Video filmēšana un montēšana man ir sirds lieta. Filmas veidošana bija veids kā es varu būt kopā ar savējiem un atstāt ko paliekošu.

Lai varētu ienest kameru un tikt uz deju laukuma filmēt, bija nepieciešama preses atļauja, bet pieteikšanās termiņš jau bija beidzies. Es neatmetu cerības un zvanīju Dziesmu un deju svētku Mediju centram. Par laimi pretī bija atsaucīgi cilvēki un atļauju dabūju. Tā es nepilnu mēnesi pēc operācijas jau biju Daugavas stadionā ar kameru rokās, dzīvoju kopā ar kolektīvu un filmēju mēģinājumus, aizkulises un svētku koncertus. Tas nebija viegli. Fiziski bieži nācās atpūsties, bet emocionāli bija vēl grūtāk skatīties, kā mani draugi dejo, kamēr pats nevaru. Taču filmas veidošana bija mana iespēja būt ar viņiem kopā. Caur video kameras objektīva skatu es varēju izdejot dejas un būt svētkos. Tā kā biju daļa no kolektīva, tas ļāva iemūžināt dalībnieku patiesās emocijas, kas filmas skatītājiem ļauj piedzīvot klātesamības sajūtu.

No svētkiem mājās atgriezies ar aptuveni 7 stundu garu video materiālu un sapratu, ka visgrūtākais vēl priekšā. Braucot uz svētkiem, man nebija konkrēta plāna un scenārija kā filmai būtu jāizskatās. Filmas montēšana un veidošana man prasīja gandrīz visu jūliju, augustu un pusi no septembra. Tas bija apjomīgs, bet arī ļoti aizraujošs darba process, jo ko šādu es darīju pirmo reizi un visu veidoju viens pats. Filmu nosaucu “Laimes Dārzs”, jo tās notikumi lielākoties norisinās koncertuzvedumā “Es

atvēru Laimas dārzu". Filmā iekļāvu intervijas ar Vizbulītes dibinātāju Dainu Štālu un pašreizējo vadītāju Indru Ozoliņu, kā arī lūdzu sniegt savu vērtējumu par svētkiem svētku virsvadītāju un māksliniecisko vadītāju Dagmāru Bārbali.

Kad dokumentālo filmu "Laimes Dārzā" biju pabeidzis, ar Vizbulītes vadītāju saorganizējām filmas skatīšanos ar kolektīvu, draugiem un ģimeni. Bija gan smieklī, gan asaras. Tas bija ļoti īpašs notikums. Uzskatu, ka man izdevās likt filmas skatītājiem sajusties kā dejojājiem un svētku dalībniekiem, kas liek domāt, ka mērķi sasniedzu. Filmā iemūžināju dalībnieku patiesās emocijas - dejojot prieku, smieklus, saguruma mirkļus, pirmās emocijas pēc slavenā zibens spēriena un koncerta pārtraukšanas, kopību, draudzību un mīlestību pret deju un vienam otru.

Lai arī dzīve meta man izaicinājumus un es šajos svētkos nevarēju dejojot, man tika dota iespēja uzfilmēt dokumentālo filmu "Laimes Dārzā" par deju kolektīvu "Vizbulīte" un atstāt savu nospiedumu vēsturei. Jūtos lepns, priecīgs par paveikto un pateicīgs visiem, kas iesaistījās un atbalstīja filmas veidošanā. Nepacietīgi gaidu nākamās svētkus, kuros es varēšu dejojot.

Ar cieņu pret kolektīvu, visiem dejojājiem, svētku radītājiem un atbalstītājiem,

Mikus Staģis